

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul douăzeci și patru

Jeff Pippenger

2026-01-06

Numărul douăzeci și patru

Am încheiat ultimul nostru articol abordând cele trei linii paralele ale mărturiei profetice, reprezentate de capitolele unsprezece până la douăzeci și două din Geneza, prima carte a Vechiului Testament, de Evanghelia după Matei, prima carte a Noului Testament, și de Apocalipsa, ultima carte atât a Noului Testament, cât și a Bibliei. Linia din Geneza identifică legământul cu Avram, linia din Matei identifică legământul cu Biserica creștină, Petru fiind simbolul începutului și sfârșitului Israelului spiritual modern. Versetele de la mijloc ale ambelor linii identifică pecetea lui Dumnezeu; în cazul lui Avram, aceasta a fost „circumcizia”, iar în cazul lui Petru, schimbarea numelui său. Versetul central al liniei din Apocalipsa este capitolul șaptesprezece, versetul doisprezece.

Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care încă nu au primit împărăție; dar primesc putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Apocalipsa 17:12.

Geneza și Matei identifică căsătoria Divinității cu omenirea, iar Apocalipsa identifică, la legea duminicală, căsătoria dintre fiara și balaurul. Toate cele trei linii indică spre legea duminicală, unde o clasă manifestă semnul fiarei, iar cealaltă pecetea lui Dumnezeu. Contrafacerea fiarei și a balaurului din versetul doisprezece este referința omega la turnul lui Nimrod din Geneza unsprezece. Acolo, religia legământului contrafăcut și-a primit judecata, iar în Apocalipsa șaptesprezece desfrânată, care este Babilonul cel mare, este judecată. Nimrod este alfa, iar Vaticanul este omega, și din acest motiv papalitatea este Babilonul cel mare, omega față de Babelul lui Nimrod, alfa.

Demn de remarcat în aceste trei versete centrale este că mărturia cuprinsă în fiecare punct median al liniei constă, de fapt, în trei versete.

Acesta este legământul Meu, pe care îl veți păzi, între Mine și tine și sămânța ta după tine: orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur. Să tăiați împrejur carnea prepuțului vostru; și aceasta va fi un semn al legământului între Mine și voi. Și cel de opt zile să fie tăiat împrejur dintre voi, orice copil de parte bărbătească din generațiile voastre, atât cel născut în casă, cât și cel cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu este din sămânța ta. Geneza 17:10-12.

Și Isus, răspunzând, i-a zis: Fericit ești tu, Simone, fiul lui Iona, căci nu trupul și sângele ți-au descoperit aceasta, ci Tatăl Meu, Care este în ceruri. Și Eu îți spun ție că tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea; și porțile iadului nu o vor birui. Și îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. Matei 16:17-19.

Și fiara care era și nu este, ea însăși este a opta și este dintre cei șapte și se duce la pierzare. Și cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați, care n-au primit încă nicio împărăție; ci primesc putere ca împărați, pentru un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur cuget și își vor da puterea și tăria fiarei. Apocalipsa 17:11-13.

Povestea legământului contrafăcut, reprezentat de cărămizile și mortarul lui Nimrod, și a sistemului său contrafăcut de biserică și stat, reprezentat de turnul și cetatea, tipifică sistemul contrafăcut al icoanei fiarei, reprezentat în omega al povestirii lui Nimrod. Trei linii, cu trei puncte centrale în trei versete, care toate mărturisesc despre legământul vieții și legământul morții. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt adevăratul al optulea, care este dintre cei șapte, iar papalitatea este pur și simplu contrafacerea. Clasa lui Nimrod are unitate de minte la căsătoria lor, o contrafacere a celor o sută patruzeci și patru de mii, care sunt uniți cu mintea lui Hristos. Fiara contrafăcută „era și nu este” este o contrafacere a lui Hristos, care era, este și are să vină. În versetul opt este exprimată pe deplin contrafacerea reprezentată de papalitate.

Fiara pe care ai văzut-o era și nu este; și se va ridica din adâncul fără fund și se va duce la pierzanie: și cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieții de la întemeierea lumii, se vor mira, când vor vedea fiara care era, și nu este, și totuși este. Apocalipsa 17:8.

Isus este Cel care era, care este și care are să vină, iar papalitatea, cea de-a opta, care este dintre cei șapte, este fiara care «a fost, și nu este, și totuși este». «Un ceas» pe care îl reprezintă mariajul dragonului și al fiarei cuprinde istoria de la legea duminicală, când cei o sută de mii, reprezentați de Petru și Avram, se înalță la cer ca un stindard, chiar în vremea în care papalitatea se ridică.

Am căutat să abordăm cartea lui Ioel din perspectiva potrivit căreia Petru, la Cincizecime, a identificat mesajul său de la Cincizecime ca o împlinire a profeției lui Ioel. În cele trei linii ale legământului, fiecare alcătuită din douăsprezece capitole, cele trei versete centrale ale fiecărei linii tratează aceeași istorie, iar Petru este reprezentat în acea istorie ca fiind împreună cu Isus la Cezareea lui Filip, adică Panium, pe care lumea este acum pe punctul de a-l experimenta. La Panium, Petru se află totodată în Ierusalim, la revărsarea de la Cincizecime. Cele trei linii de câte douăsprezece capitole converg la Panium și la Cincizecime, când sigiliul lui Dumnezeu este aplicat asupra miresei lui Hristos, iar semnul fiarei este aplicat asupra miresei lui Satana. Cartea lui Ioel identifică chemarea la trezire din pilda celor zece fecioare, când Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană se trezește la realitatea că este pierdută.

Cartea lui Ioel se situează în contextul a patru generații.

Cuvântul Domnului care a fost către Ioel, fiul lui Petuel.

Ascultați aceasta, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării.

S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri? Spuneți-le copiilor voștri despre aceasta, iar copiii voștri să le spună copiilor lor, iar copiii lor unei alte generații. Ceea ce a lăsat lăcustarul a mâncat lăcusta; și ceea ce a lăsat lăcusta a mâncat larva; și ceea ce a lăsat larva a mâncat omida. Ioel 1:1-4.

„Bătrânii” sunt conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, iar pecetluirea se înfăptuiește în timpul revărsării Duhului Sfânt. „Bătrânii” sunt reprezentați de Ezechiel ca „bărbații cei bătrâni”.

Atunci El mi-a zis: Fiul omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odăile chipurilor lui? Căci ei zic: Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul. Ezechiel 8:12.

Inspirația este limpede în privința faptului că pecetluirea din Ezechiel, capitolul nouă, este aceeași cu pecetluirea din Apocalipsa, capitolul șapte. Este de asemenea limpede că „bătrânii” celor patru urâciuni cu gradare ascendentă din capitolul opt sunt reprezentați de numărul 25. Cei douăzeci și cinci de „bătrâni”, care trebuiau să fie păzitorii turmei lui Dumnezeu, sunt bărbații care se închină soarelui. Ei sunt cei dintâi judecați. În contextul sanctuarului căruia îi întorc spatele, ei reprezintă două cete de doisprezece preoți și pe marele preot. La legea duminicală, ei se închină soarelui și acceptă semnul fiarei, declarându-și adeziunea față de balaurul, fiara și profetul mincinos. Cei 25 au fost tipificați de cei 250 din răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram, care reprezintă tripla unire la care se alătură cei 250 de bărbați ce aduc tămâie. Cei trei instigatori principali ai apostaziei au murit când pământul și-a deschis gura și i-a înghițit.

Și Moise a zis: Prin aceasta veți cunoaște că Domnul m-a trimis să fac toate aceste lucrări; căci nu le-am făcut de la mine. Dacă acești oameni vor muri moartea obișnuită a tuturor oamenilor, sau dacă vor fi cercetați cu cercetarea tuturor oamenilor, atunci Domnul nu m-a trimis. Dar dacă Domnul va face un lucru nou, și pământul își va deschide gura și-i va înghiți, împreună cu tot ce le aparține, și se vor coborî de vii în Locuința morților, atunci veți înțelege că acești oameni L-au întăritat pe Domnul.

Și s-a întâmplat că, după ce sfârșise de rostit toate aceste cuvinte, pământul de sub ei s-a despicat. Și pământul și-a deschis gura și i-a înghițit pe ei, și casele lor, și pe toți oamenii care țineau de Korah, și toate averile lor. Ei, și tot ce le aparținea, s-au pogorât de vii în adânc, iar pământul s-a închis peste ei; și au pierit din mijlocul adunării.

Și tot Israelul care era de jur împrejurul lor a fugit la strigătul lor, căci ziceau: ca nu cumva pământul să ne înghită și pe noi. Și a ieșit un foc de la Domnul și i-a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbați care aduceau tămâie. Numeri 16:28-35.

Răzvrătirea din 1888 a fost prefigurată de răzvrătirea lui Korah, Dahan, Abiram și a celor 250 de bărbați care au adus tămâie. Cei 250 de bărbați încheiaseră o alianță cu o confederație triplă, care culminează în legea duminicală atunci când fiara pământului, adică Statele Unite, își deschide gura și vorbește ca un balaur. Atunci, ploaia târzie se revărsă fără măsură, așa cum cei 250 de bărbați care au adus tămâie au fost nimiciți de un foc coborât din cer. Cei 250 de bărbați reprezintă un sistem religios fals, care este nimicit în timpul revărsării ploii târzii, la legea duminicală. Deschiderea pământului sub Korah și tovarășii lui este cutremurul din Apocalipsa unsprezece, care identifică faptul că Statele Unite își deschid gura și vorbesc ca un balaur. Când focul a coborât din cer peste cei 250, a prefigurat focul lui Ilie de pe Muntele Carmel, când acei profeți mincinoși au fost uciși. Focul lui Ilie de pe Muntele Carmel corespunde legii duminicale, așadar focul asupra

celor 250 de bărbați este focul ploii târzii de la legea duminicală.

Pasajul din Numeri care tratează răzvrătirea lui Core este, din punct de vedere profetic, corelat cu răzvrătirea împotriva mesajului despre Țara Făgăduită, așa cum a fost prezentat de Iosua și Caleb. Acea răzvrătire reprezintă „ziua provocării” biblică. Pasajul despre răzvrătirea lui Core spune: „veți înțelege că oamenii aceștia L-au provocat pe Domnul.”

Cei înțelepți sunt cei care înțeleg, iar cei înțelepți trebuie să înțeleagă că istoria răzvrătirii lui Core trebuie aplicată asupra răzvrătirii împotriva soliei lui Iosua referitoare la Țara Făgăduită. Acea răzvrătire a avut loc la Cadeș, iar atât Cadeșul, cât și răzvrătirea lui Core sunt răzvrătirea Adventismului de Ziua a Șaptea la legea duminicală. Core și cei 250 de bărbați care au adus tămâie i-au tipificat pe cei 25 de bărbați care se închinau soarelui în Ezechiel 8. Bătrânii din Ezechiel 8 reprezintă a patra dintre cele patru urâciuni din ce în ce mai grave, care se săvârșesc în Ierusalim, simbolul bisericii lui Dumnezeu.

Prima urâciune este chipul geloziei, a doua este reprezentată de odăile ascunse, a treia este plângerea pentru Tammuz, iar apoi cei douăzeci și cinci de bărbați se închină soarelui. Apoi, capitolul nouă îi identifică pe cei care suspină și plâng din pricina urâciunilor reprezentate în capitolul opt. Cei care suspină și plâng sunt pecetluiți de îngerul care se înalță dinspre răsărit. Un înger este un mesager și reprezintă un mesaj.

Solia pecetluirii din răsărit este solia vântului de la răsărit, care este solia Islamului. Odată ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, îngerii nimicitori își încep lucrarea, chiar acolo unde linia externă a profeției învață că „apostazia națională este urmată de ruina națională.” Înainte ca judecata să fie executată asupra celor reprezentați de Core, răzvrățiții sunt scoși afară din Ierusalim. Cei răi sunt îndepărtați din Ierusalim, căci nu cei dreți fug din Ierusalim.

Apoi Duhul m-a ridicat și m-a dus la poarta de răsărit a Casei Domnului, care privește spre răsărit; și iată, la intrarea porții erau douăzeci și cinci de bărbați; între care am văzut pe Iaazania, fiul lui Azur, și pe Pelatia, fiul lui Benaia, căpeteniile poporului.

Atunci mi-a zis: Fiul omului, aceștia sunt oamenii care urzesc nelegiuirea și dau sfat nelegiuit în cetatea aceasta; care zic: Nu este aproape; să zidim case: cetatea aceasta este cazanul, iar noi suntem carnea.

De aceea, prorocște împotriva lor, prorocște, fiul omului. Și Duhul Domnului a căzut peste mine și mi-a zis: Grăiește; Așa zice Domnul;

Așa ați zis, o, casă a lui Israel: căci Eu cunosc cele ce vă vin în minte, pe fiecare dintre ele. Ați înmulțit pe cei uciși ai voștri în cetatea aceasta și ați umplut străzile ei cu cei uciși. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: cei uciși ai voștri, pe care i-ați așezat în mijlocul ei, sunt carnea, iar cetatea aceasta este cazanul; dar pe voi vă voi scoate din mijlocul ei. De sabie v-ați temut; și Eu voi aduce sabie asupra voastră, zice Domnul Dumnezeu. Vă voi scoate din mijlocul ei și vă voi da în mâinile străinilor și voi săvârși judecări în mijlocul vostru. Veți cădea sub sabie; vă voi judeca la hotarul lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul. Cetatea aceasta nu vă va fi cazan, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți ști că Eu

sunt Domnul: fiindcă n-ați umblat în rânduielile Mele, nici n-ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care sunt împrejurul vostru.

Și s-a întâmplat că, pe când proceam, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci am căzut cu fața la pământ, am strigat cu glas tare și am zis: Ah, Doamne Dumnezeule! Oare vei nimici cu desăvârșire rămășița lui Israel? Ezechiel 11:1-13.

Ierusalimul este curățit la legea duminicală, când grâul este despărțit de neghină. Bărbații reprezentați de cei 25, sau de cei 250 ai lui Core, sunt scoși afară, la „hotarul” Ierusalimului, ca să moară. 25 este numărul preoților care slujeau câte o săptămână, iar când este simbolizat prin înzecirea la 250, el reprezintă biserica mondială, căci numărul zece este un simbol al universalității. Biserica luptătoare este definită ca biserica alcătuită din grâu și neghină, iar Biserica triumfătoare reprezintă biserica care este numai grâu.

Nu are Dumnezeu o Biserică vie? Are o Biserică, dar este Biserica luptătoare, nu Biserica triumfătoare. Regretăm că există membri cu cusururi, că există neghină printre grâu. Iisus a zis: Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânță bună în ogorul său; dar, pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmașul lui și a semănat neghină între grâu și s-a dus.... Atunci au venit slujitorii stăpânului casei și i-au zis: Stăpâne, n-ai semănat sămânță bună în ogorul tău? De unde are, deci, neghină? El le-a zis: Un vrăjmaș a făcut aceasta. Slujitorii i-au zis: Voiești, deci, să mergem și să o smulgem? Dar el a zis: Nu; ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea. Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; iar la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Strângeți întâi neghina și legați-o în snopi ca să o ardeți; iar grâul strângeți-l în grânarul meu.'

În pilda grâului și a neghinei, vedem motivul pentru care neghina nu trebuia smulsă: ca nu cumva, odată cu neghina, să fie smuls din rădăcina și grâul. Părerea și judecata omenească ar face greșeli grave. Dar, mai bine decât să se facă o greșală și să fie smuls chiar și un singur fir de grâu, Stăpânul spune: «Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș»; atunci îngerii vor strânge neghina, care va fi sortită pieirii. Deși în bisericile noastre, care pretind că cred în adevărul înaintat, se află unii greșiți și rătăciți, ca neghina între grâu, Dumnezeu este îndelung-răbdător și îngăduitor. El muștră și avertizează pe cei rătăciți, dar nu-i nimicește pe cei care întârzie să învețe lecția pe care vrea să li-o predea; El nu smulge neghina din grâu. Neghina și grâul sunt lăsate să crească împreună până la seceriș; când grâul va ajunge la deplina lui creștere și dezvoltare și, prin caracterul lui când este copt, se va deosebi pe deplin de neghină.

Biserica lui Hristos de pe pământ va fi imperfectă, dar Dumnezeu nu-și nimicește biserica din pricina imperfecțiunii ei. Au fost și vor fi unii care sunt plini de râvnă, dar nu după cunoștință, care ar curăți biserica și ar dezrădăcina neghina din mijlocul grâului. Dar Hristos a dat o lumină deosebită cu privire la felul în care să se procedeze cu cei care rătăcesc și cu cei neconvertiți din biserică. Nu trebuie să existe acțiuni impulsive, zeloase și pripite din partea membrilor bisericii, prin care să-i înlăture pe aceia pe care i-ar socoti cu defecte de caracter. Neghina va apărea printre grâu; dar ar face mai mult rău să plivim neghina, dacă nu în felul rânduit de Dumnezeu, decât s-o lăsăm în pace. În timp ce Domnul aduce în biserică pe aceia care sunt cu adevărat convertiți, Satana, în același timp, aduce persoane neconvertite în

părtașia ei. În timp ce Hristos seamănă sămânța bună, Satana seamănă neghina. Asupra membrilor bisericii se exercită neîncetat două influențe opuse. Una lucrează pentru purificarea bisericii, iar cealaltă pentru coruperea poporului lui Dumnezeu. Mărturii pentru slujitori, 45, 46.

Cei răi sunt scoși afară din Ierusalim pentru a fi nimicți. Ei sunt înlăturați la vremea secerișului, care este totodată vremea când grâul a ajuns la maturitate, căci atunci grâul este strâns laolaltă ca dar legănat al pârgii, anume cele două pâini legănate ale Cincizecimii. Secerișul pârgii grâului este un subiect specific al profeției biblice. Separarea grâului de neghină se referă tocmai la acest subiect, iar multe dintre pildele lui Hristos identifică acest reper profetic de mare însemnătate.

"Din nou, aceste parabole învață că nu va exista nicio perioadă de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei se încheie, urmează imediat separarea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei clase este pentru totdeauna hotărâtă." Christ's Object Lessons, 123.

Ofranda de grâu o constituie cei o sută patruzeci și patru de mii și îngerul al treilea desparte grâul de neghină.

Apoi am văzut al treilea înger. Îngerul meu însoțitor a spus: „Înfricoșător este cuvântul lui, înspăimântătoare este misiunea lui. El este îngerul menit să despartă grâul de neghină și să pecetluiască sau să lege grâul pentru grânarul ceresc.” Aceste lucruri ar trebui să ocupe în întregime mintea și toată atenția. Din nou mi s-a arătat necesitatea ca aceia care cred că avem ultimul mesaj al milei să fie despărțiți de cei care zilnic primesc sau absorb o eroare nouă. Am văzut că nici tinerii, nici vârstnicii nu ar trebui să frecventeze adunările celor care sunt în eroare și în întuneric. Îngerul a spus: „Mintea să înceteze a mai stăruia asupra lucrurilor de niciun folos.” Manuscript Releases, volumul 5, 425.

Al treilea înger pecetluiește grâul și, de asemenea, desparte grâul de neghină. Al treilea înger reprezintă legea duminicală, în cadrul căreia cei douăzeci și cinci de bărbați, reprezentând conducerea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceene, sunt scoși în afara Ierusalimului și judecați. În acel moment, Biserica luptătoare este transformată în Biserica triumfătoare.

Lucrarea se va încheia curând. Membrii Bisericii luptătoare care s-au dovedit credincioși vor deveni Biserica triumfătoare. Privind înapoi la istoria noastră trecută, după ce am parcurs fiecare pas de înaintare până la poziția noastră actuală, pot spune: Slavă lui Dumnezeu! Văzând ce a săvârșit Dumnezeu, sunt umplut de uimire și de încredere în Hristos ca Conducător. Nu avem nimic de temut pentru viitor, decât dacă vom uita felul în care Domnul ne-a călăuzit și învățătura Lui în istoria noastră trecută. Buletinul Conferinței Generale, 29 ianuarie 1893.

Subiectul profetic al separării neghinei de grâu este un subiect major al profeției biblice. Curățirea Templului de către Hristos este o ilustrare a acestei lucrări; punctul culminant are loc odată cu Legea duminicală, căci atunci îi vedem pe cei care urmau să fie judecați duși la hotarele Ierusalimului, ca să moară.

Când Isus Și-a început lucrarea publică, El a curățit Templul de profanarea sa sacrilegă. Printre ultimele acte ale lucrării Sale a fost a doua curățire a Templului. Astfel, în ultima lucrare pentru avertizarea lumii, bisericilor le sunt adresate două chemări distincte. Solia celui de-al

doilea înger este: "A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei" (Apocalipsa 14:8). Iar în strigătul cel tare al soliei îngerului al treilea se aude din cer un glas, zicând: "Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei" (Apocalipsa 18:4, 5). Solii alese, cartea 2, 118.

Biserica grâului și a neghinei există până la criza legii duminicale, când neghina este înlăturată, nu prin putere omenească, ci prin al treilea înger — care reprezintă legea duminicală, dar și solia ploii târzii, care apoi se intensifică până la Strigătul de mare glas. Neghina constituie un element al mărturiei profetice, precum și grâul. Providența lui Dumnezeu ajunge până la legea duminicală, iar al treilea înger curățește templul a doua oară. El l-a curățit la 22 octombrie 1844, iar a doua curățire a templului este legea duminicală.

Elementele externe ale istoriei care duc la legea duminicală constituie un element major al mărturiei bisericii triumfătoare, precum și neghina, grâul și legarea celor două clase. Soliile de încheiere ale Apocalipsei sunt soliile celor trei îngeri, iar ele separă și leagă cele două clase; totuși, este important să observăm că Sora White identifică faptul că acele «solii de încheiere» «maturizează secerișul». Solia de încheiere care maturizează secerișul este ploaia târzie, iar aceasta este focul care îi leagă pe cei 250 de bărbați «ca mănunchiuri de vreascuri pentru focurile nimicirii».

„Lui Ioan i-au fost descoperite scene de un interes profund și cutremurător din experiența bisericii. El a văzut poziția, primejdiile, conflictele și izbăvirea finală a poporului lui Dumnezeu. El consemnează soliile de încheiere care trebuie să coacă secerișul pământului, fie ca snopi pentru grânarul ceresc, fie ca mănunchiuri pentru focurile nimicirii. I-au fost descoperite subiecte de o importanță vastă, în mod deosebit pentru ultima biserică, pentru ca aceia care aveau să se întoarcă de la rătăcire la adevăr să fie instruiți cu privire la primejdiile și conflictele dinaintea lor. Nimeni nu trebuie să fie în întuneric cu privire la ceea ce vine asupra pământului.” Tragedia veacurilor, 341.

Curățirea templului de către El este, de asemenea, ilustrată prin lucrarea Omului cu Peria de Murdărie, pe care Ioan Botezătorul l-a prezentat drept Cel ce urma slujirii sale. El este Cel care mătură gunoiul din visul lui Miller.

„Domnul este pe cale să descopere deosebirea dintre cei drepți și cei nelegiuți; căci ‘lopata de vânturat este în mâna Lui și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânarul Său; iar pleava o va arde într-un foc nestins.’” Review and Herald, 8 noiembrie 1892.

Isaia este invocat de Sora White, atunci când ea a identificat că, în 1849, Domnul Și-a întins mâna a doua oară pentru a strânge rămășița poporului Său, iar Isaia și Sora White identifică strângerea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii. Procesul străngerii include împrăștierea și strângerea reprezentate prin prima dezamăgire, care conduce la strângerea de la sfârșitul unui timp de zăbovire. Fiecare dintre aceste elemente ale pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii constituie un subiect specific al profeției biblice. Istoria externă pe care Domnul o folosește ca instrument al Său pentru a aduce păcatul la încheiere este reprezentată în Daniel 11:11; iar

strângerea finală se găsește în Isaia 11:11; iar sfârșitul timpului de zăbovire se găsește în Apocalipsa 11:11, iar separarea grâului de neghină la legea duminicală se află în Ezechiel 11:11:

Această cetate nu va fi cazanul vostru, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Ezechiel 11:11.

În Ioel, „vinul nou” le este luat bătrânilor de demult, care erau rânduiți să fie păzitorii sanctuarului. Solia Strigării de la miezul nopții este vinul nou al lui Ioel, iar focul care coboară odată cu legea duminicală a fost preînchipuit de focul Cincizecimii. Acel foc reprezintă o solie, care este vinul nou, dar este totodată solia care îi nimicește pe cei 250 de bărbați care au adus tămâie. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană se încheie la legea duminicală, căci atunci focul este turnat fără măsură și îi nimicește pe cei 250 de bărbați care au adus tămâie; prin urmare, nimicește sistemul lor de închinare.

Dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar fi credincioasă în timpul legii duminicale, puterea și tăria guvernului Statelor Unite o vor închide. Dacă este necredincioasă, își va schimba pur și simplu numele în Biserica Adventistă de Ziua Întâi sau într-o altă copie foarte asemănătoare. Fie neprihănită, fie nelegiuită, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu trece dincolo de legea duminicală. Mărturia profetică identifică faptul că Adventismul a respins mesajul cărărilor vechi la 11 septembrie, iar acele cărări vechi duc la ușa închisă din timpul legii duminicale. Cei douăzeci și cinci de bărbați au fost reprezentați în pasajul din Ezechiel de "Jaazaniah the son of Azur, and Pelatiah the son of Benaiah, princes of the people."

Numele lor mărturisesc trăsăturile poporului lui Dumnezeu, dar nu reprezintă decât o simplă mărturisire. Jaazaniah înseamnă „Dumnezeu aude”, iar el este fiul lui Azur, care înseamnă „a ajuta și a proteja”. Sora White afirmă că cei 25 de bărbați trebuiau să fie paznicii, așa cum este reprezentat prin „Azur”. Fiul său mărturisește că Îl „aude” pe Dumnezeu, dar el aparține clasei care, văzând, nu vede, și auzind, nu aude. Pelatiah înseamnă „izbăvit de Dumnezeu”, iar tatăl său, „Benaiah”, înseamnă „Dumnezeu a zidit”. Când Ezechiel și-a încheiat mesajul de avertizare, Pelatiah a murit.

Această cetate nu va fi căldarea voastră, nici voi nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul; căci nu ați umblat în orânduielele Mele, nici nu ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor dimprejurul vostru. Și s-a întâmplat că, pe când proceam, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Atunci am căzut cu fața la pământ, am strigat cu glas tare și am zis: Ah, Doamne Dumnezeule! Vei nimici cu desăvârșire rămășița lui Israel? Ezechiel 11:11-13.

Pelatia a murit la strigătul cel tare al lui Ezechiel. Grâul a murit pe stradă la 18 iulie 2020, în împlinirea Apocalipsei 11. Grâul sunt Moise și Ilie; Moise este primul autor al Cuvântului lui Dumnezeu, iar făgăduința venirii lui Ilie este ultima afirmație din Vechiul Testament. Alfa și Omega sunt uciși pe ulița Sodomei și a Egiptului, dar sunt înviați în 2024, așa cum este reprezentat în Apocalipsa 11:11. Câtă vreme erau morți, Sodoma și Egiptul s-au bucurat. Ezechiel așază moartea lui Pelatia în timpul rămășiței, când zice: „Ah, Doamne Dumnezeule! Oare vei face un sfârșit deplin rămășiței lui Israel?” Sodoma este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea în timpul

rămășiței, potrivit lui Isaia.

Ascultați, ceruri, și ia aminte, pământule, căci Domnul a vorbit: Am hrănit și am crescut fii, dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea. Boul își cunoaște stăpânul și măgarul ieslea stăpânului său; dar Israel nu cunoaște, poporul Meu nu ia aminte.

Vai, neam păcătos, popor încărcat de nelegiuire, sămânță de făcători de rele, copiii stricați! Au părăsit pe Domnul, L-au întărâtat pe Sfântul lui Israel la mânie, s-au dat înapoi. Pentru ce să mai fiți loviți? Vă veți răzvrăti tot mai mult; tot capul este bolnav și toată inima este vlăguită. De la talpa piciorului până la cap nu este nimic sănătos în el, ci numai răni, vânătăi și bube putrede; n-au fost strânse, nici legate, nici alinate cu untdelemn. Țara voastră este pustiită, cetățile voastre sunt arse cu foc; pământul vostru îl mănâncă străinii sub ochii voștri, și este o pustietate, ca nimicivă de străini. Iar fiica Sionului a rămas ca o colibă într-o vie, ca un foisor într-o grădină de castraveți, ca o cetate împresurată.

Dacă Domnul oștirilor nu ne-ar fi lăsat o foarte mică rămășiță, am fi fost ca Sodoma și am fi ajuns asemenea Gomorei. Ascultați cuvântul Domnului, voi, căpeteniile Sodomei; luați aminte la legea Dumnezeului nostru, voi, popor al Gomorei. Isaia 1:2-10.

Moise și Ilie sunt uciși în Sodoma și Egipt în perioada rămășiței. Egiptul este un simbol al puterii statale corupte, iar Sodoma al puterii ecleziastice corupte. Pelatia, fiul lui Benaia, moare în momentul legii duminicale, pe care Isaia o pune în corespondență cu ziua biblică a provocării, care este fie 1863, fie legea duminicală. Pelatia, fiul lui Benaia, reprezintă o contrafacere a celor care aud cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu. În vremea rămășiței, cei reprezentați de Moise și Ilie sunt uciși și apoi înviați. Acea înviere a început cu un glas în pustie în iulie 2023. Din 2024, despărțirea finală a grâului de neghină se află în desfășurare.

La promulgarea legii duminicale, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va ști că este pierdută.

Această cetate nu va fi cazanul vostru, nici nu veți fi carnea din mijlocul ei; ci vă voi judeca la hotarul lui Israel; și veți ști că Eu sunt Domnul; fiindcă nu ați umblat în rânduielile Mele, nici nu ați împlinit judecățile Mele, ci ați făcut după obiceiurile neamurilor care vă înconjoară. Și s-a întâmplat că, pe când proceam, Pelatia, fiul lui Benaia, a murit. Ezechiel 11:11-13.

Moartea lui Pelatia, al cărui nume înseamnă „izbăvit de Dumnezeu”, înseamnă, în context, „predat morții”, în același moment în care lucrătorii din ceasul al unsprezecelea sunt izbăviți din mâna împăratului de la mieznoapte, în versetul patruzeci și unu din Daniel unsprezece. Pelatia este predat în mâna împăratului de la mieznoapte la legea duminicală. Pelatia este fiul lui Benaia, al cărui nume înseamnă „ceea ce a zidit Dumnezeu”. Chiar în clipa în care Dumnezeu a zidit din nou un templu, spre a-l înălța ca Biserica triumfătoare la legea duminicală, cei reprezentați de Pelatia sunt predați morții, căci, în loc să participe la lucrarea de rezidire a vechilor dărâmături, își clădeau pentru ei înșiși mormântul lui Tobia. Pelatia reprezintă trupul din Isaia, din creștet până în tălpi, un trup cu totul împovărat de păcat. Acel trup este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceeană, la încheierea a patru generații de răzvrățire progresivă, pe care Isaia o exprimă ca o răzvrățire în escaladare când afirmă: „vă răzvrățiți din ce în ce mai mult”. În procesul final de încercare care a început în 2024, grâul este mort timp de trei zile și jumătate, apoi este înviat, iar atunci vor ști că

Domnul este Dumnezeu.

De aceea, procește și spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, o, poporul Meu, voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sunt Domnul, când voi fi deschis mormintele voastre, o, poporul Meu, și vă voi fi scos din mormintele voastre. Voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit, zice Domnul. Ezechiel 37:12-14.

Preoția contrafăcută, care este reprezentată prin 25 la legea duminicală, va ști atunci că Domnul este Dumnezeu. Grâul știe că Domnul este Dumnezeu în 2024, iar neghina ajunge la această cunoaștere la legea duminicală, când este prea târziu. Perioada începe cu un mormânt și o înviere și se încheie cu un mormânt, fără înviere. Grâul, la început, Îl cunoaște pe Dumnezeu, când El împlinește învierea din Apocalipsa unsprezece, iar neghina Îl cunoaște la cutremurul legii duminicale din același capitol. Între aceste două repere, procesul de încercare al ploii târzii aduce ambele clase la maturitate pentru seceriș.

Mesajul lui Ioel este cântarea viei, dar prima chestiune pe care o ridică este dacă oamenii pot recunoaște zilele de pe urmă după cele dintâi. „Bătrânii” din Ioel nu au putut face aceasta, căci, când, la miezul nopții, răsună strigarea de trezire, ei sunt lepădați — vărsați din gura Domnului, chiar acolo unde fiara pământului își deschide gura ca să vorbească, care este, de asemenea, locul unde a vorbit măgărița lui Balaam și unde a vorbit tatăl lui Ioan Botezătorul.

Judecata asupra „bătrânilor străvechi” se bazează pe întrebarea dacă acest lucru s-a întâmplat în zilele strămoșilor voștri. Pasajul se deschide spunând: «Ascultați aceasta». Apoi prezintă doi martori, unul alcătuit din patru generații de oameni, iar celălalt din patru feluri de insecte. Apoi sunt treziți la Strigătul de la miezul nopții, doar ca să constate că sunt trecuți cu vederea ca popor al legământului ales al lui Dumnezeu. Nu sunt trecuți cu vederea pentru că nu au avut vin, ci sunt trecuți cu vederea pentru că au vinul greșit. În pilda celor zece fecioare, vinul nou al lui Ioel este untdelemn.

Mântuirea lor este condiționată de primirea "vinului nou" al soliei ploii târzii. "Bătrânii și cei de demult" sunt de asemenea zugrăviți de Isaia drept "bețivii lui Efraim", iar Efraim nu este reprezentat între cei pecetluiți în Apocalipsa, capitolul șapte. El este înlocuit de fratele său, Manase. Cu greu se poate afla un împărat mai nelegiuit decât Manase, dar el îi înlocuiește pe bețivii lui Efraim.

Aceia care nu se întristează din pricina propriei lor decăderi spirituale și nici nu jelesc pentru păcatele altora vor rămâne fără pecetea lui Dumnezeu. Domnul îi însărcinează pe solii Săi, pe bărbații care au în mâini arme de nimicire: 'Mergeți după el prin cetate și loviți: ochiul vostru să nu cruțe, nici să nu vă fie milă: ucideți cu desăvârșire bătrâni și tineri, fecioare, copilași și femei; dar să nu vă apropiați de niciun om peste care este semnul; și începeți de la locașul Meu cel sfânt. Atunci au început cu bătrânii care erau înaintea casei.'

Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost cea dintâi care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia căroră Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră

ca paznici ai intereselor spirituale ale poporului, au trădat încrederea ce le fusese acordată. Ei adoptaseră poziția că nu mai trebuie să așteptăm minuni și manifestarea vădită a puterii lui Dumnezeu ca în zilele de altădată. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința și ei spun: «Domnul nu va face nici bine, nici rău.» El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul în judecată. Astfel, «Pace și siguranță» este strigătul oamenilor care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, pentru a arăta poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt cei care simt răzburarea dreaptă a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași, toți pier împreună.

Urâciunile pentru care cei credincioși suspinau și plângeau erau tot ceea ce putea fi deslușit de ochi mărginiți, dar, de departe, cele mai rele păcate, acelea care provocau gelozia Dumnezeului curat și sfânt, rămăneau nedezvăluite. Marele Cercetător al inimilor cunoaște fiecare păcat săvârșit în ascuns de lucrătorii fărădelegii. Acești oameni ajung să se simtă în siguranță în înșelăciunile lor și, din pricina îndelungii Lui răbdări, spun că Domnul nu vede, iar apoi se poartă ca și cum El ar fi părăsit pământul. Dar El le va da pe față fățarnicia și va descoperi înaintea altora acele păcate pe care le-au ascuns cu atâta grijă.

Nicio superioritate de rang, de demnitate sau de înțelepciune lumească, nicio poziție în slujirea sacră, nu-i va feri pe oameni de a-și jertfi principiul atunci când sunt lăsați în voia propriilor lor inimi înșelătoare. Cei care au fost socotiți vrednici și drepti se dovedesc a fi frunțași în apostazie și pilde de indiferență și de abuz de îndurările lui Dumnezeu. Calea lor nelegiuită El nu o va mai îngădui, iar, în mânia Sa, Se poartă cu ei fără milă.

„Domnul Își retrace cu greu prezența de la cei care au fost binecuvântați cu o mare lumină și care au simțit puterea cuvântului în slujirea altora. Odinioară au fost slujitorii Săi credincioși, bucurându-se de prezența și călăuzirea Lui; dar s-au depărtat de El și i-au atras și pe alții în rătăcire și, prin urmare, sunt aduși sub dezaprobarea divină.” Mărturii, volumul 5, 211, 212.

Ioel se adresează conducerii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceane atunci când îi identifică pe „bătrâni”, dar Ioel vorbește, de asemenea, celor neînvățați, așa cum îi numește Isaia pe cei puși în contrast cu cei învățați. Ioel se adresează bătrânilor care se închină soarelui în capitolul opt din Ezechiel și care sunt cei dintâi judecați în capitolul nouă. El se adresează, de asemenea, laicatului Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceane când spune: „Ascultați aceasta, voi, bătrânilor, și luați aminte, toți locuitorii țării.”

Cei douăzeci și cinci de bărbați din capitolul opt sunt situați la momentul legii duminicale, unde se închină soarelui, cu spatele la sanctuar. Ei sunt o "zeciuală" a răzvrătirii celor 250, care au stat alături de Core, Datan și Abiram. Cei douăzeci și cinci de bărbați sunt un simbol al răzvrătirii care a fost repetată, potrivit inspirației, în 1888, răzvrătire care a prefigurat răzvrătirea conducerii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea laodiceane, de la 9/11 până la legea duminicală. Ei reprezintă o "zeciuală" a răzvrătirii chiar în aceeași perioadă în care Isaia, în capitolul șase, îi identifică pe cei înțelepți drept o "zeciuală" care are substanță în sine.

Ioel este anunțul adresat Adventismului că timpul lor de probă s-a încheiat, căci și-au umplut cupa timpului de probă cu păcat, iar plinătatea este reprezentată ca o boală de la cap până la degetele

picioarelor, indicând că mesajul ploii târzii a fost curmat de pe buzele lor. Isaia descrie aceeași realitate în capitolul douăzeci și nouă.

Oprîți-vă și mirați-vă; strigați și strigați: sunt beți, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul unui somn adânc și v-a închis ochii: pe profeți și pe căpeteniile voastre, pe văzători, i-a acoperit. Și vedenia tuturor vi s-a făcut ca vorbele unei cărți pecetluite, pe care oamenii o dau unuia învățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, fiindcă este pecetluită. Și cartea este dată celui neînvățat, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu sunt învățat.

De aceea a zis Domnul: Fiindcă poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar și-a depărtat inima de Mine, iar frica lor de Mine este învățată prin poruncă omenească; de aceea, iată, voi face o lucrare minunată în mijlocul acestui popor, o lucrare minunată și de mirare; căci înțelepciunea înțelepților lui va pieri, iar priceperea celor chibzuiți ai lui va fi ascunsă. Vai de cei ce caută adânc să-și ascundă sfatul de Domnul, ale căror fapte sunt în întuneric, și zic: Cine ne vede? și cine ne cunoaște? Cu adevărat, răsturnarea lucrurilor voastre va fi socotită ca lutul olarului: oare lucrarea va zice despre cel ce a făcut-o: Nu m-a făcut? sau lucrul plăsmuit va zice despre cel ce l-a întocmit: El n-a avut înțelegere? Isaia 29:9-16.

„Înțelegerea” înțelepților se întemeiază pe desigilarea Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Cei care au fost instruiți în instituțiile corupte ale Adventismului nu pot citi cartea profeției și îl acuză pe Dumnezeu de lipsă de înțelegere. Când profeția este desigilată, ei nu o pot înțelege, așa că îl acuză pe Dumnezeu că El este Cel care nu are înțelegere și, făcând astfel, răstoarnă lucrurile. Învățații și neînvățații Adventismului nu pot înțelege profeția care este desigilată chiar înainte ca timpul de probă să se închidă, iar cartea lui Ioel le poruncește „bătrânilor” să asculte, dar ei sunt o clasă care, auzind, nu aud, și, văzând, nu văd.

Însăși inima răzvrătirii lor constă în neputința lor de a-L recunoaște pe Hristos drept Cel dintâi și Cel de pe urmă. Acesta este contextul capitolului în care este pusă întrebarea: „A fost oare aceasta în zilele voastre sau chiar în zilele părinților voștri?”

A existat vreodată, în istoria părinților voștri, o vreme când un popor s-a trezit la Strigătul de la miezul nopții, doar pentru a constata că făcea parte dintre fecioarele neînțelepte? „Bătrânilor” li se poruncește să „se trezească”, așa cum li s-a poruncit mileriților la întâlnirea de tabără de la Exeter, în 1844. Pilda celor zece fecioare este pilda experienței poporului adventist, care s-a împlinit la literă în istoria milerită și se va împlini din nou, la literă, în zilele de pe urmă. Incapacitatea Adventismului de Ziua a Șaptea laodicean de a recunoaște că istoria fundatoare a bisericii lor se repetă în zilele de pe urmă subliniază principiul profetic care este cheia ce descuie mesajul profetic. Acesta nu este doar regula biblică, ci și inima revelației caracterului lui Isus Hristos, care este dezpecetluită chiar înainte de închiderea timpului de probă.

Ioel întreabă: „S-a întâmplat aceasta în zilele voastre, sau chiar în zilele părinților voștri?” Sau s-ar putea întreba: „În zilele părinților voștri a existat un proces de testare care a separat un popor al noului legământ de un popor al vechiului legământ?” A existat, iar separarea a fost înfăptuită prin

solia profetică reprezentată ca untdelemn în pildă. „S-a întâmplat aceasta în zilele voastre sau în zilele părinților voștri” identifică îndată că ceea ce s-a petrecut în zilele părinților lor a fost o trezire după patru generații de distrugere în intensificare, așa cum este reprezentat atât de porunca de a trimite solia pe parcursul a patru generații, cât și de cele patru insecte ale distrugerii în intensificare. Ioel este rostirea judecății împotriva unei biserici înapoiate în credință și apostate, la Strigarea de la miezul nopții. Nicio biserică din istoria sacră nu s-a împotrivit unei lumini mai mari decât Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Simbolul acelui tip de răzvrătire împotriva adevărului este reprezentat de „Capernaum”.

Vom continua în articolul următor.

În Capernaum, Isus locuia în intervalele dintre călătoriile Sale de ducere și întoarcere, iar Capernaum a ajuns să fie cunoscut drept „cetatea Sa”. Se afla pe țărmurile Mării Galileii și aproape de hotarele frumoasei câmpii a Ghenezaretului, dacă nu chiar pe ea. Dorința veacurilor, 252.

Între cei ce se declară copii ai lui Dumnezeu, cât de puțină răbdare s-a manifestat, câte cuvinte amare s-au rostit, câtă osândire s-a rostit împotriva celor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu îi privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. Cei pe care îi condamnă poate că au avut doar puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți dintre membrii bisericilor noastre, ar fi putut înainta mult mai mult și ar fi reprezentat credința lor înaintea lumii mult mai bine. Despre cei care se fălesc cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune, 'Dar Eu vă spun: va fi mai ușor pentru Tir și Sidon în ziua judecății decât pentru voi. Și tu, Capernaum [Advențiștii de Ziua a Șaptea, care au avut mare lumină], care ești înălțată până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborâtă până la iad; căci dacă lucrările puternice care s-au făcut în tine s-ar fi făcut în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de azi. Dar Eu vă spun că va fi mai ușor pentru țara Sodomei în ziua judecății decât pentru tine.' În vremea aceea Isus a răspuns și a zis, 'Îți mulțumesc, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor socotință] și le-ai descoperit pruncilor.'

Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-diminează și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată cu Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, cum am făcut la Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.

Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate, iar ele trebuie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie administrate cu privirea neîmpărțită îndreptată numai spre slava Sa, pentru ca prin toate mijloacele sufletele pe cale de pierzare să fie mântuite. Poporului lui Dumnezeu i-au venit mărturiile Duhului, și totuși mulți nu au luat aminte la muștrări, avertizări și sfaturi.

"Ascultați acum aceasta, O, popor nebun și fără pricepere; care aveți ochi și nu vedeți; care aveți urechi și nu auziți: Nu vă temeți de Mine? zice Domnul: nu veți tremura înaintea Feței

Mele, Eu, care am așezat nisipul ca hotar al mării printr-o hotărâre veșnică, așa încât ea să nu-l poată trece: și, deși valurile ei se zbuciumă, totuși nu pot birui; deși vuiesc, totuși nu pot trece peste el? Dar poporul acesta are o inimă potrivnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și s-au îndepărtat. Și nu zic în inima lor: Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, Cel ce dă ploaie, și timpurie, și târzie, la vremea ei: El ne păstrează săptămânile rânduite ale secerișului. Nelegiuirile voastre au abătut de la voi aceste lucruri, iar păcatele voastre v-au lipsit de bine. . . . Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, totuși propășesc; iar dreptul celui nevoiaș nu-l judecă. Să nu cercetez Eu pentru aceste lucruri? zice Domnul; nu se va răzbuna sufletul Meu pe un neam ca acesta?"

„Va fi oare Domnul silit să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt, nici rugăciune pentru ei, nici nu mijloci la Mine: căci nu te voi asculta»? «De aceea, ploile au fost oprite și nu a fost ploaie târzie. . . . Nu vei striga tu, de acum înainte, către Mine: Tatăl meu, Tu ești călăuză tinereții mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.